

אורות הקשרות

זוכה ליטול שכרו, אבל מי שבא לחלוק עמו בשכרו אחריו שכבר למד – אין כלום. הרי אדרבה איפכא מסתברא, שכן בשעה שהתחילה ללמידה עדין לא בא השכר לעולם, והלכה פסוקה היא בתלמידו שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם' (ובאמת הרואה יראה לממה טוסקים שעטרו על חקי הסכם יששכר חבלן מטעם זה, עיין בשול'ח משיב דבר חלק נ סימן ד להאנון המתיב' ב, וזה). מה שאין כן לנבי הבא לחلك עמו בשכרו אחריו שכבר למד, שכבר בא השכר לעולם. ועל כרחץ ציריך לזכור, שאין כאן עניין של' העברת זכויות' מחלוקת של יששכר לחלקו של זבולון, אלא יש כאן שכר נפרד שהקב"ה נתן למי שמשיע לחבירו ללמידה תורה – 'כאליו הוא לומד בעצמו' (לשון הטו), מפני שבשלעדיו לא היה יכול ללמידה תורה. מה שאין כן לנבי מי שבא לחלוק בשכרו של מי שכבר למד תורה בכוונה בכוונות עצמו – 'בוז' בוחזו לו', שכן מהinic יטול שכרו: אם מצד' עצם הלומד להקנותם כמאמר הכתוב 'צדקה הצדיק לו תהיה', והבן.

ומעתה סורה תלוונת רב האי גאנן מאכל וכל, שכן לאו בהעברת זכויות עסקין הכא אלא בשכר נפרד שהקב"ה מעניק למי שמשיע ביד חבירו ללמידה תורה, וככפי'. אשר על כן, ברור ופושט שוגם רב האי גאנן מודה לכל הפסוקים הנ"ל, וחילתה לנו מלומר שנעלם מעינו הבוזולח דברי תלמוד מפורשים. ולא הניח זו לכתוב 'דברים אלו דברי הבל שאין לסמן עליהם', אלא במאי שבא لكنות מזכויות חבירו מבלי שיש לו חלק בגין עשייתם. וду' בכל זה מודקך הדק היטב, הן בלשון כל הפסוקים הנ"ל והן בלשון רב האי גאנן, עיין עליהם. ובזה יארו דברי רבי עירובין הגדור בעל היביע אומר צוק"ל (חלק ז' י"ד סימן ז'), אשר העלה בשם רבים מהפסוקים, שאין בהסכם יששכר חבולון כדי לפנים בשכרו של התלמיד חכם, ע"ש. ולבדרינו ניחא, שכן הוכחנו בעילן שאין בהסכם זה משום העברת זכויות זה לה כל' ועיקר, אלא שכבר נפרד הוא שננתן הקב"ה למני שmailto' מכפפו כדי לאפשר לתלמיד חכם ללמידה תורה. וכיין זה ממש כhab' החיד' א' (בפטחו מדבר קומות) אודות וכותה האשעה שנטולת חז' משכר ללמידה בעלה כמבואר בנם' (סוטה כא, א), זהה לשונו: 'אולם אני בעני מצאתי במפרשים, שהקב"ה נתן מנתנת חינן לאשת תלמיד חכם שכר שער החיצי מהתורת התלמיד חכם, ולא יעכבה מהתלמיד חכם מאומה', ע"ש. ואפשר שהוא עמוק כוונת המדרש הנזכר בפתח דברינן, במה שלמדו מהכתוב 'ונטעהם כל עז מאכל' – הדא דכתיב עז חיים היא למוחיקם בה. והכי פירושו: כשם שאי אפשר לאדם להנות מפירות העז מבלי שעמל טרחה קודם לכן בנטייתו וכו', כך אי אפשר למוחיק עז החיים להינות לניהוט מפירותיו – אלא אם כן היו שוחפים קודם לכן בנטייתו. אבל כל שבאו

לחילוק בפיורתו לאחר צמייתו, איתו כלום, והבן.

כלל העולה מכל האמור: המוחיק ביד תלמיד חכם כדי שיעסוק בתורה, אמנים איתו נטול כלום משכר תלמידו, מכל מקום מעלה עליו הכתוב 'כאליו הוא למד בעצמו' (בכל מה שלמד ה"ח), עין כי בnalzo זכה ה"ח ל_USART בתורה. במה דברים אמרים, כשהיא ה תלמיד חכם זוקק לתמיינתו לצורך לימודו, אבל כל שנחן לו ממון לאחר שכבר עסוק בתורה, אין לו אלא שכבר של צדקה וחסה. ויש להזון, באופן שתמן בו (קודם שייעסוק בתורה) בפחות מכך שיעור פרנסתו, או כשה תלמיד חכם לא היה צריך כלל לפנסתו: האם מקבל שכר כמו שלמד חלק מתורתו, או דילמא אין לו אלא שכבר של צדקה וחסה, וצ' ע.

מכור גאנן זאלאם האיגז

הרבי יהודה דראע'

הרבי הראשי וראב"ד באור-שבע

מודעה רבה לאורייתא

עקב המצב בו נוצר מאייתו להתאחד בתמיון כנסיות
ובבתי מדရויות ולשםו את דרישותיו ושיעורי
המאלפים של

המרא דאטרה מ"ר הגאון הגדור
רבי יהודה דראע' שליט"א

הננו להודיע כי החל מהשבוע יוכל המוני בית ישראל
ותושבי עירנו באור שבע בפרט לשמעו את דרישותיו ונوعם
אמורתיו באמצעות רשות תברותית סלולרית אשר הושקעו
בה מאמצים רבים על מנת לשפר את איכות השירותים.

ניתן להאזין לדבריו של מ"ר שליט"א

KOSHER
TUBE

בפ"סבוק או ביוטוב

הרבי יהודה דראע'

שמענו ותחי נפשכם

אורות הפרשא

השכינה מצטערת בעזרו כל יהוד'

"וכי מוך אחיך" גימטריה "או חכם קר הוי"ה", מבאר הبن לאשרי הכוונה, ראה מה גורמת במעשר הלא טובים שוגם הקב"ה מצטער על הרשע שקיבל עונש וככיו גם כן הקב"ה אומר או, "ז' מטה (מו, א) בזמן שאדם מצטער השכינה אומרת קלי מרائي וכו', ז' מטה ידו ע' ע' ראי תיבות אלקים", ומיטה די' ע' ע' סופי תיבות "א-לי", ושאר אותיות "ומייטה די' ע' ע' גימטריה י"ד הפוך", הכוונה, יוזע אלקים מידת הדין ואל מידת הרחמים למידת הדין, וכך על פי כן הקב"ה פוך הרשעים מהפכים מידת הרחמים למידת הדין, והוא מידי השכינה של גהינן כדאיתא במסכת מנחות (צט, ב) אמר חזקה מא' דכתיב 'ואף הסיתן מפי צר' (איוב לו, ט), בא וראה שלא כמידת הקדוש ברוך הוא מידי בשור ודם מידי בשור ודם אדם מסית את חבירו מדרך חיים שנאמר ואף והקושש ברוך הוא מסית את האדם מדרך חיים לדרכי חיים שפהיה צר. הסיתן מפי צר מגהינן שפהיה צר.

בגאולה הקב"ה מוחזק ותומן בכל יהוד'

"וכי מוך אחיך" גימטריה בו", מבאר הברכה משולשת שהו הולך על הקב"ה שמחזק ותומן בכל אדם מישראל לעוזה ולסיעו, כאותם ז"ל (הובא בראשי' דברים ל, ג) שעתיד הקב"ה להעלות את בני ישראל מגלות ומגהניםadam שאוחז ומחזיק את חבח בידיו וborgalo ומעלהו מטהו, "או' ותשבachi ע' ע' גימטריה" שמחתה פה יברך", הכוונה, שתזכה להתרברן אם תיתן לעני צדקה בשמהה ובஸבר פנים יפות ובפה שלך תפ"סן בדברים מעודדים, כדאיתא במסכת Baba Batra (ט, ב) המapis את העוני מתברך ב"א ברכות, יש לומר "י"א ברכות" הם נגד "י"א סמנני הקטורת" כמ"ש האריז'ל בשער הכוונות (דורשי הקטורת) שנסוגה "י"א סמנני הקטורת" הם לעצמו מות ו מגיפה ר'יל, ולמה חקא מתברך ב"א ברכות יש לומר דכתיב (משל, ב) ז'צדקה תשיל ממות', כדאיתא במסכת שבת (פע, א) כשללה משה למורים להוריד את התורה וויצה את המלאכים, מיד כל אחד ואחד מהם ועשה לו אהוב ומסר לו דבר מתנה שנאמר 'עלית למלחמות שבת מתנית באדם' (תהלים סה, ט) בשכר שקרואן אדם לקחת מתנות ואף מלאן המות מסר לו דבר מתנה (במדבר ז, ב) "י"א ברכות" הם נגד "י"א סמנני הקטורת".

ברכת ה' היא תעשי'

"אל תקח מאייתו נשך", "אל ת'קח מאיית" ראי תיבות "אמת", אל ת'קח מאייתו נ'שך ותרבויות ויראת מלךך", וראשי תיבות גימטריה "בישראל", מבאר הצדיק מועננה זע'א הכוונה, שמי שמאמן של כל העושר מה' יתברך וברכת ה' היא תעשייר, יכול לכוף את יצורו שלא ליקח ריבית והוא ישראל אמיתי, מה שאין ק המלוה ברובית גורם לסלק את השכינה מישראל חותמא דמליכא הנקראת "אמת", וכדאיתא במסכת שבת (נה, א) חותם של הקב"ה אמרת והנה נאמר באותיות דורי עקיבא שהאות ק"ה היא נקראת חותמו של הקב"ה החותמא דמליכא, ואם כן המלווה בריבית נורם לאות ק"ה להתחבר עם אותיות ר'ש" וונעשה צירוף תיבות "שקר", ואיתא במסכת פסחים (קיט, א) ממוני של אדם מעמידו על רגליו, ומכוון ש"שקר אין לו רגליים" (כיפורוש רשי' שפט אמרת תיקון לעד ועד ארבעה לשון שקר' (משל יט) השkar אין לו תגלים וכמעט רגע הוא הולך וכלה), גורם נזק לעצמו ומאבד את מונו וכל העושר ההוא בעניין רע, ונמצא מונו שהעמידו על רגליו אין לו סמיכה ועמידה והוא ורש חומנה לצלן.

שפע ברוחניות ובגשמיות

"הו תונחלתם אוטם לבניכם אחריכם לששת אחותה' (כח, מו), כתוב בעל הטורים ב' פסוקים נאמר במסורה "זהותה נחלתם", הכא, ואיזן' זהותה נחלתם את הארץ' (במדבר לג, נז), מבאר רב' יצחק הכהן הוברמן זצ"ל רמיית המסורה שבזכות מה יצט ל"זהותה נחלתם" לנחלה, בזכות "את" לימוד תורתיש הקדושה שנבנתה בכ' אוטיות מא' עד ת' להנחלת לבניהם את הארץ' הינו שפע ברוחניות גם שפע בגשמיות "הארץ" מלשון "ארציות" וגשמיות, כמו שנאמר אצל אברהם אבינו ע'ה כי ידעתו למן אשר יצווה את בניו אחורי ושם דרכ' ה' (בראשית ז, יט), וכדכתיב לעיל (פסוק י"ח) 'יעשitem את חוקתי ואת משפטי תשמרו וישבთם על הארץ' לבתוח, היט' כיפורוש רשי' על 'אם בחוקותי תלכי' (כו, ג) שתהיו عملם בטווה, ובזכות התורה הקדושה תזכו ל'ישבתם על הארץ' לבתוח.

בזכות המשניות הגלויות מתקבצות

"אי' לדוד' אי' בין' דוד' יאנלאן" ראשי תיבות גימטריה "בר' פ'", מבאר ה'ק לאשרי הכוונה, שלל ידי למדו תורה שבעל פה יגאלו בני ישראל, כמ"ש במדרש בכ' אותיות בפורט בתורה שבעל פה יגאלו בני ישראל, ראה מה נבנתה תורה שבעל פה (וקרא פ"ג, ג') גם כי מתן בגאים (חושע ח, י) בזכות המשניות שהם תורה שבעל פה הגלויות מתקבצות

הילולא דצדיקיליא

האדמו"ר רבי חיים חורי זצ"א

רבי חיים חורי נולד בתשי"ה תרמ"ה (1885) לאביו אברהם זקן ולאמו מבירמה והוא בן יחיד, באי ג'רבה. בצעירותו למד אצל חכם משה זקן מאוח וחכם פראגי עליש, ובמקביל עמד בדפוס. בשנת תרס"ג (1903), בהיותו בן 18 הוסמך לרבות והתמנה למורה ושליח ציבור בקהילת נאבס, בדזוז טוניסיה. בהמשך חזר לגרובה והחל לכהן כרב וכדיין. בשנת תרפ"ג (1926) נקרא הרוב לחזoor ולשם שכב בנאבס בעקבות עזיבתו של רבה של הקהילה חכם יצחק בוקבאחה. רבי חיים חורי נישא פעמיים. מאשתו הראשונה תלדו לו שתי בנות ומראשו השני נולדו לו שבעה בניים וארבע בנות חלקם נפטרו בגיל צעיר מאוד. רבי חיים חורי הקים את ישיבת 'תורה וחסידות' וכן מוסדות צדקה וחסד. רבי חיים חורי דאג לעניין הקהילה, עסק בחינוך והדפסת ספרים והפצתם, וייסד קופת מכסי ציבור למימון הוצאה ספרים לאור. חכם חיים חורי הקפיד להיות תמיד ראשון התורמים על מנת לשמש כדוגמה ונודע מדרון בחסד עליון. במלחמת העולם השנייה, הנהיג את קהילתו בנאבס, תחת השלטון הנאצי. רבי חיים חורי היה ידוע באהבותו לארץ ישראל, לחכמיה ולשליחיה. היה חבר אגדת עטרות ציון' שעסeka בלימוד השפה העברית ובעבודת אדמה כהנה לקרהת עלייה לארץ ישראל. רבי חיים חורי תמן באופן מלאה לארץ ישראל, וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים מಠאי-לאלאיים מט裏יפולי לארץ ישראל. בשנות תשט"ז (1954), בהיותו בן שמעים, זכה ועלה לארץ ישראל. רבי חיים חורי התגורר תקופה קצרה בבית מו' בני ברק, ולאחר מכן התישב באר שבע. רבי חיים חורי תרגם ספרים רבים ביניהם 'ציפורן שמיר' למן החיד"א ז"ל, וחיבר שלושה ספרים: 'דזכ חיים' – על התורה והש"ס; 'חסד ואמת' – דורושים וכיורדים לזכר חכמים שונים ו'נפלאות מדולות'. כשנתיים לאחר עלייתו ארצה בכ"ה באיר תש"ז (1957), השיב את שמו ליווצרה מיל 82 ונפטר באר שבע.

מנפלאותיו של רבנו חיים חורי ז"ע

מקורה שקרה לאבי מהן לפני כשנתיים. אביו היה משמש עוד מימי בחרותו בעורי טונייס כחובש וככאח מוסמך אשר טיפול באחיו היהודים ואך במסלימים שהיו צריכים את עזרתו. בין מטופליו היה רבי חיים חורי זצוק'ל שהיה סובל מדלקות שונות מבפיו וככהן טיפול בו במסירות וחץ את רגליו והחליף לו תחבושים מדי יום. במובן שרבותו רבי חיים חורי הודה לו על כך ואיתלו לו הצלחה וברטו שוכת הטיפול בו ובאחיו היהודים תעמדו לו לדורות לפניהם כשתים מר כהן אושפז בבית החולים עקב נפילה ותבליה בראשו. באחד הלילות כאשר הייתה ליד מיטתו קרא לי אביו ושאל אםפה הרבה לא הבנתי על מה מדובר וחשבתי שאבוי אולי חולם, אך נשאלתי שוב ולא ידעת מה להסביר ועל מה? אבוי חזר על השאלה ושאל אםפה הרוב ולאן הוא הלה? שאלתי על איזה רב אתה שואל? ואבוי לחש הרוב חיים חורי? צמרמוורת עברה בטפי על כך שאבוי בשעותיו הקשות שואל על הרוב שלא ראה למעלה מחמישים שנה. השבתי לו שהרב נפטר והוא לא נמצא אתנו. אך אבוי התעתקש ואמר שהרב היה הרוגע ליד מיטתו ואמר לו שכשם שהוא עוזר לו לטיפול באחوص הארץ זו תעמדו לו והוא בעורתה ה יתברך יצא במהרה מבית החולים ואכן כך היה, אבוי בזוקה עומד על גליו ומתקיך למד. והכל מכות גמלות חסדים לכבוד עם ישראל ולכבוד רבנו הרוב חיים חורי זצוק'ל.

נשים עקרות רבות, לאחר שהתפללו על קברו של הרב הקדוש חיים חורי ז"ע"א, נפקדו בוש"ק ונחתו לזר הנולד את השם "ח'ים" מהכורת הטוב לישועה שזכה בזכות הצדיק. גבי עטיה התגורה בחולון. נשואה כבר שבע שנים, עדין לא נפקדה. נואשת, החלטה לנסוע ולהתפלל על קברו של הצדיק בהגעה לציון, פגשה את בנו של הרב, ובקשה ממנו שיתן לה חוט להקיף את הקבר (על פי האגדה העממית הקפת הציון הקדוש עם חוט שעוזר לביעות הפוריות) נברת עטיה קיבלה את החוט, הקיפה את הקבר ולאחר כך חזרה לביתה. שישה חודשים לאחר מכן, בהילולה השנתית, ראה בנו של הרב, איש מתקרב לקרואתו. האיש סיפר לו, "החותותצדיק, אשתי נפקדה". בנו של הרוב כיוון שלא ידוע מי האיש ביקש ממנו לפרט יותר, והלה סיפר: - שמי עטיה מחולון, אשתי הייתהפה לפניך חיינשה וביקשה ממך חוט ... איך זה, שלאחר נס מה אתה בא לבדוק? - לא, השיב, אשתי עומדת מאחוריה, אני מגן עליה מפני העומס. ואכן, האישה הרימה את דה וכוננה אותה לעבר הציון, להביע את תודתה לקדוש, הצדיק.

יהי רצון שזכות הצדיק תנע בעד כל עם ישראל אמן ואמן.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דארטרא הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

מִהְלָכֹת בְּרָכַת הַלְּבָנָה - ב'

אם בחודשי החורף יש להקל גבי זמן תחילת הברכה וכן האם
ארון להקפיד לברכה דזוקא במושאי שבת וכן האם יש להקל בה
גבי כיסוי הענינים?

בchodשי החורף בהם יש חשש שאח"כ לא תיראה הלבנה מפני העונינים, נראה שא"צ להמתין לה עד אחריו שבעה ימים אלא יש לסגור על דברי המקילים ולברך עליה אחריו שלושה ימים כלומר במצואי שבת הראשון שבא אחריו יום השישי לחידושה. ואם יש בפרש של כמה ימים עד מוצאי שבת וחושש להמתין, יברך עליה אף ביום חול מיד בليل הרבעיע. וכן יש להקל לברכו עליה אף כשהיא מכוסה קצת בעונינים, באופן שניכר צורתה ויכול ליהנות קצת מארה, ולא ימתו לה עד למחר שתהא נקייה יותר פ"ז יפסיד את גברכת.

באותן שהגיעו זמן ברכתה במושאי שבת אר חסרים כמה שנות על פי חישוב המולד האם יש להקל ולברך עליה?

במוצאי שבת שבעה ימים, יש לבורך עליה אף אם חסרו לו כמה שעות להשלמת שבעה ימים מלאים מעת לעת משעת המולד, כדי לזכות את הרבים הטרודים במלאותם בכל ששת ימי המעשה, וגם כדי לבורך עליה במוצאי שבת כשהוא מבושם ולכוש בבגדיהם נאים, והrhoוח שיש בה גחל כפליים מחסرون אותן שעות.

אם ברכת הלבנה הוא חזק בלילה או שיש להקל לבן גם אחר השקיעה או עלות השחר?

אין מברכים את הלבונה אלא בלילה בעת שהלבונה זורחת ונוהנים מאורה, וגובל הלבונה הוא בלילה שנאמר "את הירח וכוכבים למשלוֹת בלילה". ומכל מקום בשעת הצורך כגון בחודשי החורף שחשש פן יופסיד הברכה או שנותאזר ולא בירך, יכול לברכה אחרי שקיית החמה אף שעדיין אין לילה וכן יכול לברכה גם לאחר עלות השחר (קודם נץ החמה), ובלבבד שהלבונה נראהית וגם יכול יהנות מאורה.

אם סוכא חייב בברכת הלבנה.

יש אומרים שגם סומה חייב בברכת הלבנה, שלא אמרו ש"המברך" יראה לאורה, אלא שהעולם יאטור לאורה, כי ברכה זו על בריאות העולם וחידשו היא, וזהמה לברכת יוצר המאות שבסומה יכול לברך. וגם מפני שהוא נהנה, שהרי אחרים רואים ומוליכים אותו על הדורך. אך לדעת ובאים מן הפוסקים אין הסומה רשאי לבן על הלבנה, מפני שהוא צריך לראות את הלבנה וגם להנחות מאורה, וכן עיקר להלכה מדין ספק ברכות להקל.

אם הנשים חייבות בברכת הלבנה?

יש מרבותינו הראשונים והאחרונים שנראה מדבריהם, שנשים חיבות בברכת הלבנה. אך לדעת רבינו מן הפוסקים נשים פטורות מברכת הלבנה, לפי שהיא מצווה עשה שהזמן גרמא. ואף על פי שנגנו הנשים לקיט'ם כמה מצוות שהן פטורות כגון סוכה וכו'ב, מכל מקום מצוה זו אין מקיימות, מפני שהן גרמו פגש הלבנה, וכן עיקר להלכה.

העומד תחת קוֹרֶת גָּג וּרְאוֹה אֶת הַלְּבָנָה דָּרְךָ חַלּוֹן הַאֵם יִכְלֶל בְּפָנָיו?

אין מברכים את הלבנה תחת קורת גג, שלא יהיל עליו שום טומאה, ועוד שזהו דרך כבודCSI'אים לרחוב דרך אדם שיוצאה לקרהת המלך, ומכל מקום בשעת הדחק כגון שהוא חולה או שאינו יכול לצאת לחוץ, יברך בביתו דרך החלון או פתח הבית ולכתחילה טוב יותר לפתח החלון או דלת הבית, אך אם גם זה בלתי אפשרי כגון במקרה הקור או כשהוא במטוס וכדומה, יכול לברך אפילו בחalon סגור, ובלבך שהלבנה נראה לו דרך החלון באופן שגם יכול להנות מאורה.

**אם ברכת הלבנה מותרת ביחיד או שיש לבורן עליה רק
בציבור?**

מצوها מן המובהך לבקר על הלבנה בצדבו כי ברוב עם הדות מלן,
אבל מעיקר הדין מוטר לבקר עליה אפילו ביחיד. לפיכך כל שיש
חשש שהוא יעבור הזמן אם ימתין לציבור, יברך עליה ביחיד.

שמירה מלמעלה

המאורעות בחברון פרצו ביום שישי. המון ערבי משלחה התנפלו על עובייד אורה יהודים והתרפרץ לתוך בתיהם משפחות יהודיות. הורי ז"ל התגוררו באוטם ימים בחברון, והוא היה להם אז שני ילדים — הגדל בן שנתיים והקטן בן חודש.

עם פרוץ המאורעות התארגנה קבוצה
גדולה מקרוב יהודי העיר והחלה לילכת
לעבר ביתו של ערבוי מסויים,
שהבטיחה להם מגן ומחסה. גם הורי
הצטרכו לקבוצה זו, בתקופה להימלט
משנאותם היוקדת והרצחנית של
הפורעים.

באמצע הדרן גילו הווריי כי
באנדרטומוסיה שהשתורדה שכחו בבית
את בנים הקטנים. הם עזבו את הקבוצה
ומייהרו לביתם, לאסוף לחיקם את
התינוק בן החודש. אלא שבינתיים
איבדו את עקבות הקבוצה והם לא
ידעו לא ללבת.

בהתוות אובדי עצות תר אבא אחר
מקום מסתור כלשהו, ולפתע גיליה
פתח של מעורה ליד בית-הכנסת על
שם אברהם אבינו. הורי נכנסו פנימה
והסתתרו במעורה עם שני ילדיהם.

בשלב מסוימים שמעו ערבים
מושלhbאים מתקרבים לפתח המערה.
אחד מהם אמר: "בטוח יש כאן
יהודים!". חבירו ענה לו: "עוזוב אותם
כעת, בוא נמשיך לבזוז את רכושם
ואחר-כך נחזור לטפל בהם!". האחרון
שיכנע את חבריו, והכנופיה עזבה את
המחובות.

המתקט. כל הלילה הסתתרו הוריי ואח'יו במערה, מפוחדים עד מוות. בבוקר הגיעו לרוחבות העיר שוטרים בריטים, שקראו לכל היהודים המסתתרים לצאת ממחבואם, תוך הבטחה להגעל עליהם. פתח המערה היה סגור בדלת שננעה בטוריקה. אבא נאלץ להפעיל את כל כוחו כדי לפזר את הדלת ולצאת החוצה, אל השוטרים הבריטיים.

בצאתם מהמערה התבגרו להורי כי
הבטחת הבריטים 'טובי הלב' הייתה
בעירובן מוגבל מאוד. "זיהה עמנואל את
האישה ואת הילדים", אמרו לאבי,
"אבל לחיך איננו יכולים לעורוב".
בשומעה את דבריהם נפלה אימי
מתעלפת. השוטרים התעשתו וניאו
לבקח עמה ומן אח ארי

כך ניצלו חיים של הורי ואחיי
ממוות בטוח. לעומתם, כל בני
הקבוצה שצעדו באשליה מתוקה לבית
הערבי שהבטיח להם הגנה — נטבחו.
כעבור זמן אפשרו הבריטים לניצולים
לחזור לבתיהם, בליווי שמירה,

ולאסוף מעט רכוש, קודם שייפנו לירושלים. אביו חזר ולקח עמו ספר תורה, שהיה שמור בתוך ארונו כספ. לימים סיפר אביו כי בדרכם לירושלים צפו ועלו מול עיניו המראות הקשים של הטעושים, ובתוכם הרבה של חבירון ובני היישבה. "זו תורה זהה שכרה?!", ממלל לעצמו. באותו רגע התהה באנוירוביות ישובו ותחנו. וה庵ינו וגו

לעילוי נשמה

הרבי יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
וברבית רחל טרייקי ע"ה
בת סימי זיל
ת. ג. צ. ב. ה.